

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Increpatio ignauiae, negligentiæ, atq[ue] accidiæ n[ost]ræ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DE ARCTA VIA SAL .10.

do alia quæq; requirit, non dubium quin frequē
ter nos ab exercitio spūali impediāt. Diabolus q̄ *i. Petri 5.*
q; vt Petrus ait apost. tanq̄ leo rugiens circuir,
q̄rens quem deuoret. Sed et mundus multa, heu,
nimis offert virtutū obstacula. Hinc ergo per ar
duum est, semper in medio permanere v̄tutum,
& non declinare ad vitiosum extremū. Adhuc *Dionysius*
aūt (vt Dioni. docet) v̄tus seu actio v̄tuosa, ē ex
integra et oīfaria causa, oībus v̄tutū circūstātijs
parit̄ cōcurrētibus. Vitiū v̄o est p̄ cuiuslibet cir
cūstātiæ defectū, infinitisq; modis cōtingit errare, *Ecc̄l. 1.*
deficere, et p̄ire. Vñ & Sal. dicit, Stultorū infinitus
ēnt̄erius. Hic ergo via v̄tutū ē arcta. Via v̄o vi
tiorū spaciōsa. Et hoc maxie q̄tū ad incipiētes &
imperfectos, nō aūt q̄ ad perfectos, sicut patebit
Increpatio ignauix, negligentie, ac acci
diæ nostræ. *Articu. qū int̄. Luc. 13.*

DIxit aūt q̄dam ad Ies. Dñe si pauci
sunt, qui saluant̄? Qui ait, Contendi
te intrare per angustā portā. Ex his
v̄bis innotescit, q̄ p̄habita v̄ba de
arcta via sal. Ch̄rus īduxit ad demō
strandā saluādoꝝ paucitatē. Præterea vt clarius *Gregor.*
agnoscamus q̄ vere arcta sit via sa. aduertamus
v̄ba Greg. Arcta, inq̄t, via, ī q̄ q̄sq; studiose cō
stringitur, q̄ sub p̄ceptorū custodia solicite coar
ctatur, ē in hoc mūdo viuere, & de mundi huius
cōcupiscentia nil habere: aliena nō appetere, pro
pria q̄q; nō tenere, laudes mūdi desp̄icere, oppro
bria pro deo amare, gloriam fugere, despectum
sequi: adulationes desp̄icere, desp̄icientes hono
rare: mala nocentiū ex corde dimittere, dilectio
nisq; gr̄am circa eos immobilē cōseruare. Quā
uis at̄ hæc cæteraq; p̄nā opera, vigilia, abstine
tia, discā

DIONYSII CRTHVSI.

tia, disciplina, concupiscentia & propriae voluntatis abiectio, sint arcta ac ardua, ad magnam tamen quietem perducunt, incomparabile etiam premium, quod oculus non vidit, nec auris audiuit, nec cor hominis comprehendere potest, eis promittitur, ut puta beatitudo aeterna, perfecta, plenissima, imo bonum immensum: quod est ipsemet deus sublimis & benedictus. Et in hoc

Chrysof.

patet intolerabilis negligentia, perversitas, atque accidia nostra, quae pro tanto bono nolumus praedictam viam arctam ad modicum tempus incedere. Propter quod dicit Chrysofomus: Arctam viam o homo iussus es ambulare, cur de requie & abundantia percontaris? Et quidem qui principibus seculi huius ministrant, horum nihil requirunt: sed solum, si congruum lucrum eis praestabitur. Quo cognito, iam nullum refugunt laborem, nullum vitant periculum, neque servilia obsequia negant, peregrinationes longissimas ac periculosissimas, contumelias, poenas, temporum permutationes patiuntur spe lucri & aviditate pecuniae. Nos e contrario qui coelum, & caelestis regni divitias quaerimus, de requie corporis percontamur, & aspera pati dedignamur. Vide quantum illis molliores miserabilioresque sumus. Quid dicis o homo, quid agis? Coelum paras ascendere, & in terrogas ne qua tibi difficultas occurrat in itinere, ne quid tibi in via asperum accidat aut laboriosum, & non erubescis de hoc: non pudore oppressus, sub terram te ipsum defodis? Si omnia namque tibi mala occurrerent, si universa tibi pericula imminerent, conuitia, iniuriae, calumniae, gladius, ferrum, bestiae, praecipitium, fames, agritudo, & cuncta quae dici possunt, vel excogitari super te

per te irruerent: nonne hæc omnia tibi pro tanto præmio videnda prorsus & contemnenda merito viderentur? Non ergo sit aliquis tam abiectus atq; infelix, tamq; degeneris animi, vt coelum optans ascendere, de terrena requie, mundiq; delitijs cogitet, quas non solum requirere, sed etiam paratas recipere indecorum est, penitusq; indignum. Idcirco ait Gregori. Nullus labor durus, nullum tempus longum videri debet, quo gloria æternitatis acquiritur. Laboremus ergo viriliter, fortiterq; contra vitia præliemur: in dei obsequio fatigari sit nobis prædulce, scientibus q; labor noster non erit inanis in domino, sed erit merces operi nostro. Deniq; qui in labore hominum non sunt (præsertim in labore pœnitentialium actuum) & cum hominibus non flagellantur, cū dæmonibus (secundum Hieronymum) flagellantur. Præterea ad confundendum nostrum temporem, ad excitandum nostrum teporem, pensemus quanta homines seculares pro terrenis, caducis, paruisq; commodis agant, & patiantur: vt vel sic discamus pro dei amore, pro regno cœlesti, pro beatitudine sempiterna, arctam viam digne incedere, omnia vana despicerere, & deo nos ipsos promptissimo corde totaliter inuolabiliterq; offerre. Vt enim Augustin. quoq; commemorat: quibus quæso tempestatibus & procellis, q; horribili & tremendæ sæuitiæ cœli & maris, exponunt se mercatores, vt diuitias perituras accipiant, maioribus quam quibus acquisitæ sunt periculis & tempestatibus plenas? Quos æstus, quæ frigora, q; pericula ab aquis, a fossis, a precipitijs, a fluminibus, a feris perferunt venatores: quæ laborē esuriendi & sitiendi, q; tas vilissimi & sordi

Gregori.

1. Cor. 15.
Psal. 72,

Hierony.

Augusti.

DIONYSII CART.

ditissimi cibi & potus angustias, vt bestiã capi-
ant? Secari & vri se homines patiuntur, vt dolo-
res non æterni, sed aliquantulo diuturnioris hul-
ceris, acriorum dolor: p̄cio redimantur. Pro lan-
guida & incerta vltimæ atq; breuissime vitæ va-
catione immanissimis bellis miles atteritur. Plu-
ribus fortasse annis in laboribus inquietus, q̄ in
ocio quieturus. Sed in his om̄ibus qui hæc nō a-
mant, eadem graua patiuntur. Qui v̄o amant,
eadem quidem, sed non graua pati videntur.
Omnia enim sæua & imania prorsus facila, &
prope nulla efficit amor. Multo ergo certius, feli-
cius, atq; virilius ad veram beatitudinem obti-
nendam in nobis faciat charitas: quod in illis ad
miseriam facit cupiditas. Facile toleretur a no-
bis quælibet aduersitas temporalis, vt æterna pœ-
na vitetur, æterna reges cōparetur. Non em̄ sunt
condignæ passionēs huius temporis ad futuram
gloriam, quæ reuelabitur in nobis, vt dicit Apo.
Non torpenti aut tepida mente, sed vere feruen-
ti ministremus deo altissimo: ne ipse nobis impro-
peret illud Apocal. Scio opera tua, quia nec cali-
dus es nec frigidus. Sed quia tepidus es: incipiam
te euomere de ore meo.

Rom. 8.

Apoc. 3.

Introductio scripturarum, ex quibus elu-
cescit, q̄ arcta sit via salutis.

Mar. 12.

Articulus sextus.

Diliges dominum deum tuum ex toto cor-
de tuo, & ex tota aia tua, & ex tota men-
te tua, & ex tota virtute tua. Hoc est pri-
mum mandatum. Hoc dei mandatū omniū mā-
datorū finis est, ratio, atq; perfectio. Ad cuius p̄-
fectam impletionē, q̄tū in hoc statu possibile est,
non solum cetera vniuersa mandata: sed cuncta
quocq;